

Arrest

nr. 96 675 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 3) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekers ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat K.BLOMME en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2011 dienden de drie verzoekers een eerste asielaanvraag in.

Op 31 januari weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna verkort het CGVS), de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de drie verzoekers. Verzoekers vochten deze administratieve beslissing aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

(hierna verkort de Raad). Op 23 juli 2012 weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers en verwierp aldus het beroep bij arrest nr. 85 065.

Inmiddels dienden eerste en tweede verzoekers op 29 maart 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Op 25 juni 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 28 september 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. Eerste verzoeker legde een originele oproepingsbrief voor om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren. Tweede verzoekster verklaarde medische problemen te hebben, acht maanden in een rolstoel te zitten en een zus te hebben die aan diabetes lijdt en die in geval van terugkeer zou sterven van de stress. Derde verzoekster verklaarde dat zij en haar zus worden gezocht omwille van de problemen van eerste verzoeker. Ze verklaarde ook diabeetpatiënt te zijn, veel stress te hebben en aan geheugenverlies te lijden.

Op 29 oktober 2012 dienden de drie verzoekers nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 oktober 2012 werd de tweede asielaanvraag van de verzoekers niet in overweging genomen. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op 6 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

2. Over de rechtspleging

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De drie beslissingen vertonen ter zake zowel wat hun voorwerp als wat hun grondslag betreft een nauwe samenhang.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet. Zij voeren ook machtsoverschrijding aan.

Zij lichten dit middel toe als volgt :

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekers afkomstig is (sic) van Azerbeidjan (sic), waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is en overging tot arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle(sic) par le consiel(sic) d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met enkele verwijzing naar een wettelijke bepaling of een eerdere genomen beslissing, die evenwel nog niet definitief is, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen

rekening houdend met alle relevante elementen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

er is een beslissing doch de mogelijkheid bestond om nog beroep aan te tekenen, en het is ook dit dat verzoekers doen, met name hoger beroep aantekenen bij uw zetel.

In de bestreden beslissing wordt in gene mate rekening gehouden met deze beroepsmogelijkheid.

de eerste verzoeker en derde verzoekers kampen met een ernstig medische problematiek en zij hebben hieromtrent nog een verzoek tot medische regularisatie ingediend.

In casu mocht (sic) verzoekers er rechtmatig op vertrouwen dat er geen BGV ging betekend worden minstens totdat er definitief uitspraak zou zijn door uw zetel over de ingediende asielaanvraag.

Het is pas na dit ogenblik dat aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten kon betekend worden.

Er kan geenszins aanvaard worden dat door de vroegtijdige betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekers hun mogelijkheden om een positieve beslissing op hun verzoek art. 9 TER VW ten zeerste beperkt zouden worden en dit door het feit dat zij reeds voorafgaand aan een definitieve beslissing hieromtrent het land moeten verlaten.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat het verzoekers voorkomt dat verwerende partij verzoekers tracht voor voldongen feiten te plaatsen in die zin dat zij reeds het land dient te verlaten zelfs nog voordat er een definitieve beslissing is mbt. hun asielaanvraag door arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en mbt. de ingediende aanvraag art. 9 TER VW.

Dat ook door het vroegtijdig betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitholt, in die zin dat er gewoon geen rekening meer wordt gehouden met de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij uw zetel.

Dat de annulatiebevoegdheid van uw zetel verwordt tot een bijkomstigheid, aangezien er al voorafgaand een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, dewelke volgens zijn bewoordingen reeds de plicht inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden in de motivering met een naderhand aangetekend hoger beroep.

Dat (sic) motivering niet correct is in die zin dat geen sprake kan zijn van enige absolute plicht om het land te verlaten, meer specifiek wanneer er hoger beroep wordt aangetekend bij de RW.

Dat de beslissing in haar bewoordingen niet correct is; »

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige

aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De verweerder spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen is ingegaan op de elementen die de verzoekers bij hun asielaanvragen van 5 oktober 2012 als nieuwe elementen hebben opgegeven, met name aangaande de eerste verzoeker een oproepingsbrief van het parket van Baku en zijn verklaringen dat hij thuis nog vele documenten heeft, aangaande de tweede verzoekster K.N. haar verklaringen aangaande haar medische problematiek (8 maanden rolstoel) en die van haar zus (diabetes en stress) en aangaande derde verzoekster N.S. haar verklaringen dat ze diabetes is en aan stress en geheugenverlies lijdt. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geeft de gemachtigde geen vaag en algemeen antwoord, maar gaat hij in elk van de drie beslissingen in op het voorgelegde stuk of de verklaringen en geeft hij weer waarom *“betrokkene bij zijn/haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

Verzoekers gaan noch in dit middel, noch in de andere ontwikkelde middelen *in concreto* in op deze argumenten ontwikkeld in de drie verschillende beslissingen aangaande de voorlegde gegevens of verklaringen. Zij tonen bijgevolg geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers met hun zeer algemeen en niet concreet onderbouwd betoog omtrent de situatie in Azerbeidzjan voorbijgaan aan het feit dat de bestreden beslissingen een weigering tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag betreffen, waarbij de bevoegdheid van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt is tot het nagegaan of de verzoekers nieuwe gegevens hebben aangebracht in vergelijking met hun eerdere asielaanvraag. De gemachtigde van de staatssecretaris doet in de bestreden beslissingen geen uitspraak over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus en mag dit overigens ook niet doen. In zoverre het de bedoeling is van de verzoekers om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat hij in het kader van huidige procedure, zijnde een beroep tot nietigverklaring, enkel uitspraak mag doen aangaande de wettigheid van de bestreden beslissingen en dat het de Raad geenszins toekomt om uitspraak te doen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Het komt niet aan de verzoekers toe om middels huidig verzoekschrift een nieuw beroep in te stellen tegen deze eerdere beslissingen. De Raad kan *in casu* enkel nagaan of de verweerder zijn beslissingen tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag op een kennelijk redelijke wijze heeft genomen. In zoverre tonen

verzoekers geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, noch maken verzoekers aannemelijk dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

Waar verzoekers de bevelscomponent van de bestreden beslissingen aanvechten, dient de Raad op te merken dat dit, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, niet om duidelijk onderscheiden administratieve beslissingen gaat maar dat de bevelen echter één en ondeelbaar zijn met de weigeringen van in overwegingname.

Waar verzoekers ten aanzien van die bevelscomponent van de bestreden beslissingen een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet inroepen en deze in het tweede middel motiveren door te stellen dat « *enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum* » falen verzoekers naar recht. De bevelscomponent van de bestreden beslissingen is namelijk, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, niet gebaseerd op artikel 7 van de vreemdelingenwet, maar op artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen.

Waar de verzoekers stellen dat deze bevelscomponent ten onrechte niet geargumenteed is, er geen rekening werd gehouden met het huidige beroep tegen de weigeringen van inoverwegingname, noch met de medische problemen van eerste en derde verzoeker en de hangende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient in eerste instantie nader gekeken te worden naar de bepaling van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit, aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissingen werd genomen in toepassing van deze bepaling.

Artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quater betekend.”

De Raad wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat onlosmakelijk deel uitmaakt van de bestreden beslissingen, zowel feitelijke als juridisch overwegingen bevat. De feitelijke overwegingen zijn gelegen in de weigering tot in overwegingname van verzoekers' tweede asielaanvragen zodat in toepassing van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit een bevel wordt afgeleverd om het grondgebied te verlaten. In het betrokken bevel wordt tevens gerefereerd naar de rechtsgrond die is gelegen in artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit, hetgeen meteen de juridische overweging van dit bevel uitmaakt. Er valt niet in te zien welke motivering de verweerder aan deze feitelijke en juridische overwegingen zou moeten toevoegen. Immers zijn de bewoordingen van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit duidelijk: wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris beslist om een herhaalde asielaanvraag niet in overweging te nemen, geeft hij de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient te worden opgemerkt dat de verweerder bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit in feite niets anders vaststelt dan de situatie die door dat artikel gevisieerd wordt: de herhaalde asielaanvraag werd in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet in overweging genomen. De verweerder was er dus geenszins toe gehouden, nu hij vaststelde dat verzoekers' tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen, bijkomend te motiveren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De verzoekers verwijzen naar de aanvragen die op datum van de bestreden beslissingen nog in behandeling waren: de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 29 oktober 2012 ingediend door de verzoekers, alsook naar het huidige verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring van de weigeringen tot in overwegingname.

In zoverre verzoekers de mening lijken toegedaan dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, dient te worden opgemerkt dat het indienen van dergelijke aanvraag geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet

verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Waar de verzoekers stellen dat verzoekers er mochten op vertrouwen dat geen bevel zou betekend worden, totdat er definitief uitspraak wordt gedaan door de Raad over de ingediende asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat een annulatieberoep bij de Raad tegen een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag geen schorsende werking heeft. Volgens het *adagium* « le privilège du préalable » wordt een beslissing van een administratief orgaan immers geacht gelijkvormig te zijn met het recht, tot dit vermoeden van overeenstemming met het recht door een rechter wordt bestreden. Het instellen van een vordering zal in beginsel de gevolgen van de bestreden beslissing niet opschorten (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Kluwer, 2006, 7). Het loutere feit dat de verzoekers een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring van de weigeringen tot in overwegingname hebben ingediend, verhindert bijgevolg niet dat hen het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Zoals ook uit de bespreking van het middel blijkt, tonen de verzoekers niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hun tweede asielaanvragen niet in overweging werden genomen. Gelet op het bepaalde in artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit, kon de verweerder dan ook naar recht en redelijkheid een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet zonder duidelijk te omschrijven op welke wijze dit beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Het artikel 39/2 van de vreemdelingenwet heeft enkel betrekking op de bevoegdheid van de Raad. Indien uit het betoog van verzoekers moet worden afgeleid dat zij het, ook aangaande deze wetsbepaling, oneens zijn met de afgifte van de bevelscomponenten van de bestreden beslissingen omdat huidige beroepsprocedure nog open stond, kan verwezen worden naar wat *supra* wordt uiteengezet.

In de mate dat dit middelenonderdeel al ontvankelijk zou zijn, is het ongegrond.

De Raad wijst er tenslotte op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar de verzoekers de schending aanvoeren van de "*beginselen behoorlijk bestuur*", laten zij na een duidelijke omschrijving te geven van het precieze beginsel dat zij geschonden achten. Het middel is niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van de "*beginselen behoorlijk bestuur*".

Het eerste middel is ongegrond

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 3 en 5 van van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), opnieuw van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

« In Azerbeidjan(sic) komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie ten aanzien van Armeniërs of personen die met hen willen samenwerken is en blijft ernstig en precair.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zonder zich te bekommeren over de gevolgen van de beslissing voor verzoekster zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar het niet hebben van een geldig paspoort met geldig visum, zonder rekening te houden met, en te motiveren omtrent alle overige relevante elementen, zo ondermeer de situatie in het geboorteland van verzoekster. »

Wat de situatie in Azerbeidzjan betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Uit de stukken van het dossier blijkt immers niet dat de verzoekers ten overstaan van de verweerder enige toelichting hebben gegeven bij het voorleggen van de nieuwe gegevens waarmee de toekenning van de subsidiaire bescherming werd beoogd, zodat de verweerder bij zijn beslissing omtrent verzoekers' tweede asielaanvragen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en het bijhorende bevel in toepassing van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit, niet gehouden was om hieromtrent te motiveren.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, dient er op gewezen te worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad aan de verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd. Met zijn zeer algemeen betoog omtrent de situatie in Azerbeidzjan maken de verzoekers geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissingen een schending zouden inhouden van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet kan ook worden verwezen naar wat werd uiteengezet onder het eerste middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en zoals hierboven werd overwogen, hebben verzoekers geen kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers met hun uiterst vaag, beknopt en niet geconcretiseerd betoog geen schending aantonen van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers opnieuw een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het fair play-beginsel.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

« De bevoegde instanties dienen thans niet enkel (sic) onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens (sic), in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Azerbeidzjan.

Minstens is het zo dat deze situatie in Azerbeidjan (sic), seder (sic) jaar en dag de aartsrivaal van Armenië, diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar ontvoeringen en foltering vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Het schendt ten zeerste art. 3 EVRM dat met thans door een bevel om het grondgebied te verlaten thans bij de betekening van het bevel in gene mate rekening wordt gehouden met de beroepsmogelijkheid tegen de beslissing CGVS (die niet onfeilbaar is) en verder ook het na het vroegtijdig betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten (sic), effectief aantekenen van hoger beroep.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake het beroep tegen de negatieve beslissing, of nog, voor het verstrijken van de beroepstermijn tegen deze beslissing, nu vlug een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen in graad van hoger beroep, reeds uit het land gezet te worden.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden mbt. een definitieve uitspraak tot legaal verblijf door uw zetel, zoniet dan alleszins totdat de beroepstermijn vertreken (sic) is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kunnen beschikken. »

In zoverre verzoekers een schending van de motiveringsplicht afleiden uit het feit dat de bestreden beslissingen geen motivering bevatten aangaande de reden waarom hen geen subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend, dient opnieuw te worden vastgesteld dat de verzoekers volledig voorbijgaan aan de doelstelling en de draagwijdte van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wanneer een verzoekende partij reeds eerder een beslissing heeft gekregen inzake een ingediende asielaanvraag, zal een nieuwe asielaanvraag slechts in overweging worden genomen en worden doorgestuurd naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre er nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden aangebracht. Zoals reeds besproken bij het onderzoek van het eerste middel, komt het aan de verzoekers toe om de nieuwe gegevens aan te brengen, en dragen zij hiertoe de bewijslast. *In casu* blijkt uit stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekers ten overstaan van verweerder gewag hebben gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld in het kader van een internationaal of nationaal gewapend conflict in Azerbeidzjan, van een reëel risico op de doodstraf of van een reëel risico op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling, anders dan degenen die reeds in de vorige asielpcedure werden behandeld, welke een subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen. Aangezien de verzoekers hier zelf niets over hebben verklaard en de bewijslast ter zake in principe op hen rust, diende de verweerder niet uit eigen beweging te onderzoeken of er elementen zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Bovendien weze herhaald dat de verweerder in het kader van een beoordeling op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat hij hieromtrent uiteraard geen motivering kan voorzien.

Daar waar verzoekers aanhouden dat verweerder had moeten rekening houden met de beroepsmogelijkheid tegen de beslissing van het CGVS, alvorens vroegtijdig de thans aangevochten bevelscomponenten om het grondgebied te verlaten, te betekenen, dient opgemerkt te worden dat de eerste asielpcedure was afgerond met het arrest nr. 85 065 van de Raad van 23 juli 2012 en hierbij het beroep tegen de beslissing van het CGVS werd verworpen. Het argument mist juridische grondslag.

Het fair play-beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maken verzoekers niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen. Immers, daar waar verzoekers stellen dat er nog geen definitieve beslissing is tussengekomen inzake het beroep tegen "de" negatieve beslissing, is vooreerst niet duidelijk welke beslissing wordt bedoeld. Indien verzoekers opnieuw willen terugkomen op het feit dat eerst het huidig arrest diende afgewacht te worden, moet verwezen worden naar de bespreking onder het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, alsook opnieuw van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

« Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Azerbeidjan (sic) er een is van grote spanningen ten opzichte van buurland Armenië, met ook willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm., en waarbij verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van de eerste en derde verzoekers. »

Artikel 3 van het EVRM bepaalt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De Raad merkt op dat de verzoekers, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat noch bij het indienen van de tweede asielaanvraag, noch in de vorige asielprocedure verzoekers hebben aangehaald dat zij zouden deel uitmaken van een groep in Azerbeidzjan, die louter en alleen omwille van het lid zijn van die groep *prima facie* het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien, gelet op de beperkte bevoegdheid die de verweerder toekomt in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, kon de verweerder in de gegeven omstandigheden zelf niet het initiatief nemen om voor verzoekers op zoek te gaan naar mogelijke toestanden van willekeurig geweld in diens land van herkomst. De zeer vage verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) doet hieraan geen afbreuk. De verzoekers brachten bij het indienen van hun tweede asielaanvragen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ze motiveerden niet in de zin van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers *louter door hun aanwezigheid* aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in het voornoemd arrest. Een schending van de motiveringsplicht ligt dan ook geenszins voor.

Met hun betoog maken verzoekers bijgevolg niet aannemelijk dat zij in hun land van herkomst een reëel gevaar lopen te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM door de Raad niet kan worden weerhouden, kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM weerhouden worden (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wordt verwezen naar wat *supra* werd uiteengezet.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU